

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: J. J., proti žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2008, č. j. 4060/DS/08/128639/Sur, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 8. 2009, č. j. 42 Ca 10/2008 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 31. 7. 2008,

č. j. 4060/DS/08/128639/Sur, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shora uvedeným rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „magistrát města“), ze dne 17. 6. 2008, č. j. MM/OK/PD/64480/07/R, jímž byl žalobce (dále též „účastník řízení“) uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), a kterým mu za něj byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a dále povinnost uhradit náklady řízení. Předmětného přestupku se podle rozhodnutí magistrátu města dopustil žalobce tím, že dne 14. 10. 2007 v cca 5:10 hod. v Ústí nad Labem, v ulici Hlavní, řídil motorové vozidlo tovární značky Škoda, a při kontrole hlídkou Policie České republiky se odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Uvedeným jednáním se žalobce dopustil porušení ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatele bylo v předcházejícím řízení prokázáno, že se žalobce dopustil shora vymezeného přestupku, resp. že došlo k naplnění jeho materiálních i formálních znaků. V souladu s ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pak stěžovatel dbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Hlavním podkladem pro řízení vedené magistrátem města byl přestupkový spis zpracovaný Policií České republiky, Obvodním oddělením Krásné Březno, který obsahuje zjištění na podezřelého pana J. J. Součást tohoto spisu tvoří prvotní podklady, kterými jsou oznámení o přestupku a především úřední záznam, ze kterého mimo jiné vyplynulo, že dne 14. 10. 2007 v cca 5:10 hod. jela hlídka Policie České republiky po ulici Hlavní do Mojžíře za osobním automobilem Škoda Favorit. Následně řidič u č. p. 49 v Mojžíři toto vozidlo otočil a zaparkoval. Hlídka tohoto řidiče kontrolovala a zjistila, že se jedná o pana J. J. Jelikož z řidiče byl cítit alkohol, vyzvala ho k orientační dechové zkoušce. Řidič byl poučen o svých právech a povinnostech. Na toto dechovou zkoušku odmítl. Magistrát města provedl v návaznosti na shora uvedené důkaz svědeckou výpověď obou zasahujících policistů – Michala Vondráčka a Slavomíra Cinádra. Takový postup je podle stěžovatele v souladu se zásadou materiální pravdy (viz ust. § 52 správního řádu) a je přesvědčen, že tyto důkazy nepochybně dokládají, že policisté viděli předmětné vozidlo v době, kdy ukončovalo jízdní úkon. Přitom ani svědek J. T., ani sám žalobce, nepopřeli skutečnost, že tento na místo přijel

předmětným vozidlem a byl proto v postavení řidiče. Stěžovatel v této souvislosti upozornil rovněž na skutečnost, že i ve výpovědi právního zástupce žalobce JUDr. Richarda Třeštíka ze dne 21. 5. 2008 je uvedeno, že v době, kdy došlo ke komunikaci mezi klientem (žalobcem) a policisty, klient již ukončil jízdu. Žalobce pak při následné kontrole nesplnil povinnost stanovenou ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu podrobit se orientační dechové zkoušce. Z předmětného spisového materiálu tedy vyplynulo, že žalobce byl dne 14. 10. 2007 před provedenou silniční kontrolou v cca 5:10 hod. v právním postavení řidiče předmětného vozidla, a proto bylo jeho povinností podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Pokud ten toto vyšetření odmítl, došlo zcela nepochybně ke spáchání předmětného přestupku. Tuto prokazatelně zjištěnou skutečnost nemohou podle stěžovatele zpochybnit ani drobné nepodstatné odlišnosti ve svědeckých výpovědích zasahujících policistů a odlišnosti mezi těmito výpověďmi a výpovědí svědka J. T. Stěžovatel se domnívá, že uvedené odlišnosti nemají žádný vliv na skutečnost, že spáchání přestupku bylo jednoznačně prokázáno a žalobci za ně byla uložena sankce v souladu se zákonem. Stěžovatel je v rámci řízení o přestupku povinen postupovat vždy v souladu s veřejným zájmem na potrestání pachatelů těchto správních deliktů, dbá na to, aby pachatel přestupku byl za své jednání náležitě v souladu se zákonem potrestán. Tak postupoval i v daném případě. Důvod pro zrušení rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zde s ohledem na výše uvedené nebyl dán. Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Účastník řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžejní námitkou kasační stížnosti je názor žalovaného, že v řízení před správními orgány byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že z provedeného dokazování lze jednoznačně dovodit, že žalobce spáchal přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Podle citovaného ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.

V této věci je však podle Nejvyššího správního soudu nezbytné poznamenat, že hlavním a v podstatě jediným důvodem, který vedl krajský soud ke zrušení rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., byla nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů, kterou krajský soud

spatřoval v tom, že žalovaný podle jeho názoru nedostal své povinnosti uvést v odůvodnění svého rozhodnutí hodnocení provedených důkazů a úvahy, kterými byl při jejich hodnocení veden, nikoliv nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, jak se mylně domnívá stěžovatel. Zdejší soud se proto dále zaměřil na posouzení otázky přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu.

V obecné rovině je úkolem správního orgánu v řízení o přestupcích zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý přestupek spáchán. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování o tom, zda bude obviněný z přestupku uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům prisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 Afs 63/2004 - 66; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Judikatura zdejšího soudu je přitom konstantní v tom, že *„existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí“* (srov. rozsudek ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84).

Naopak úlohou soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda důkazy před správním orgánem byly provedeny v souladu se zákonem, nebo zda závěry, k nimž správní orgán dospěl, a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je tak posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí o vlastním právu nebo povinnosti vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování (srov. Mazanec, M. Přezkum správních rozhodnutí soudy. Bulletin advokacie č. 1, 1998, s. 7).

Aby se však mohl příslušný soud věcně zabývat napadeným rozhodnutím, musí toto vyhovět základním požadavkům kladeným na jeho přezkoumatelnost. V této souvislosti je nutno připomenout rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, publikovaný pod č. 27/1994 SJS, ve kterém se jmenovaný soud vyjádřil k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu. Podle citovaného rozhodnutí musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu

seznatelné „proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a ... jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“

Nejvyšší správní soud proto na pozadí shora předestřených požadavků kladených na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu přistoupil v nyní projednávané věci k posouzení rozhodnutí stěžovatele ze dne 31. 7. 2008, č. j. 4060/DS/08/128639/Sur, a dospěl k závěru, že v souzené věci z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není nikterak patrné, jak se tento vypořádal se zásadními odlišnostmi (rozdíly) ve výpovědích zasahujících policistů – prap. Michala Vondráčka a prap. Slavomíra Cinádra, na které upozorňoval i sám žalobce, kdy prap. Michal Vondráček tvrdil, že žalobce v okamžiku, kdy k němu přijeli, počal úkon parkování a vozidlo tudíž bylo v pohybu, naproti tomu prap. Slavomír Cinádr uvedl, že když přijížděli k vozidlu žalobce, toto stálo a v tu chvíli řidič zhasnul světla; a to zejména s ohledem na definici řidiče, jak ji má na mysli ust. § 2 písm. d), věty první, zákona o silničním provozu, podle které se řidičem rozumí účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj. Stejně tak neobsahuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí úvahy týkající se výpovědi svědka J. T. a jím tvrzených skutečností, jakož i rozporu mezi jeho výpovědí a výpovědí shora jmenovaných policistů, a to nejenom v základní otázce, tj. zda žalobce v době příjezdu řídil předmětné vozidlo a byl tudíž v postavení řidiče ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o silničním provozu, ale také pokud jde o okolnost souvislosti silniční kontroly žalobce v důsledku blíže nespecifikované dopravní nehody. Ostatně ze žalobou napadeného rozhodnutí, ani z rozhodnutí magistrátu města, v podstatě není patrné, že mezi výpověďmi jednotlivých svědků existují zásadní rozpory, jak je popsáno výše, neboť tyto jsou správním orgánem prezentovány jako bezrozporné a jednoznačně prokazující to, že se obviněný J. J. (žalobce) byl dne 14. 10. 2007 před provedenou silniční kontrolou v cca 5:10 hod. v právním postavení řidiče předmětného vozidla, a proto bylo jeho povinností podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Nejvyšší správní soud proto s ohledem na shora uvedené konstatuje, že závěr krajského soudu, že rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť jeho rozhodnutí absentuje hodnocení provedených důkazů a zejména úvahy, kterými byl správní orgán při jejich hodnocení veden, je správný a stěžovatel je povinen, jak mu to již uložil krajský soud, se s tímto nedostatkem vypořádat v novém rozhodnutí. Argumentace, kterou v této souvislosti stěžovatel prezentuje v kasační stížnosti, že totiž v řízení před správními orgány byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že z provedeného dokazování lze jednoznačně dovodit, že žalobce spáchal přestupek podle ust. § 22

odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, je podle Nejvyššího správního soudu s ohledem na shora uvedené bezpředmětná, neboť spornou není v tomto řízení otázka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, ale otázka přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

Zdejší soud přitom považuje za nezbytné rovněž zdůraznit, že argumentace stěžovatele obsažená (až) v kasační stížnosti obsahuje do značné míry úvahy, které jsou však dovozovány následně. Tyto ale nemohou nahradit v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu chybějící úvahu (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publikovaný pod č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 10. 2003, č. j. 2 A 552/2002 - 25, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účastníku řízení podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu